

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România" (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Hood împotriva Regatului Unit (MC) – 27267/95

Hotărârea din 18.02.1999

Art. 5 § 3: Judecător sau alt magistrat care exercită atribuții judiciare

Imparțialitatea ofițerului care a ordonat reținerea unui militar: *încălcare*

Art. 5 § 5: Reparația

Absența unui drept executoriu la reparație pentru detenție ilegală: *încălcare*

În fapt—Reclamantul, d. David Hood, resortisant britanic, s-a născut în 1970 și locuiește în Regatul Unit. În 1995, a fost judecat și condamnat pentru mai multe capete de acuzare de natură penală de către o curte marțială, în temeiul legii din 1995 cu privire la forțele armate terestre (*Army Act*). A fost plasat în arest preventiv în urma deciziei comandantului corpului său și a inițiat fără succes o procedură *habeas corpus* în acest sens. În centrul dispozitivului prevăzut de legea din 1955 se afla „ofițerul convocator” a cărui sarcină principală era de a convoca curtea marțială și de a desemna membrii săi, precum și pe procurorul militar. Acesta trebuia să decidă natura și detaliile acuzațiilor, iar atunci când acuzatul solicita să beneficieze de circumstanțe atenuante, cererea sa nu putea fi aprobată fără consimțământul său. În anumite circumstanțe, ofițerul care efectuează convocarea putea dizolva curtea marțială înaintea sau în timpul procesului; în plus, întrucât în mod obișnuit, îndeplinea și funcția de ofițer care confirmă (*confirming officer*), concluziile curții marțiale nu produceau efecte până când nu erau autorizate de acesta. Conform legii din 1955 (și regulamentelor și decretelor pe care se întemeiază legea), comandantul corpului lua decizia de arestare preventivă a unui acuzat care se afla sub autoritatea sa.

Reclamantul se plânge în special, în temeiul art. 5 § 3 și art. 5 § 5 de decizia de arestare luată de comandantul corpului său înaintea procesului la curtea marțială.

În drept - Art. 5 § 3 și art. 5 § 5: Cât despre arestarea preventivă a reclamantului, Curtea reamintește mai ales hotărârea sa anterioară din 23 octombrie 1990, în cauza *Huber împotriva Elveției*, în care a considerat că dacă magistratul care este competent să decidă arestarea preventivă a unui acuzat, putea interveni în procedura ulterioară cu titlul de reprezentant al organului de urmărire penală, nu putea fi considerat independent față de părți la data actului de arestare preventivă. Constatând că însuși comandantul corpului său era susceptibil de a juca un rol hotărâtor în restul procedurii împotriva reclamantului, Curtea constată că îndoielile părții în cauză cu privire la imparțialitatea comandantului corpului său sunt justificate în mod obiectiv. Aceasta consideră în plus, că responsabilitățile acestui ofițer în materie de disciplină și de ordine în cadrul unității sale, oferă un motiv suplimentar pentru a alimenta îndoieli cu privire la imparțialitatea sa. Prin urmare, Curtea concluzionează încălcarea art. 5 § 3 și, având în vedere lipsa dreptului la reparație, precum și încălcarea art. 5 § 5 din Convenție.

Concluzie: încălcare (unanimitate).